

3. kapitola

O mravencovi Brabencovi

Náš ubohý Hurvínek! Ještě si mnul čelo, když si všiml, že ti tři zmizeli v prasklině mezi kachličkami, ze které dokonce vycházelo světlo. Rozčilením ještě víc zrudl, když si uvědomil, že tafulda prasklinu dříve nebo později objeví a co si asi pomyslí!

Vtom se ozval skřehotavý hlásek:

„Hele, ty, dej mi honem kostku cukru a já ti ukážu něco, cos ještě nikdy neviděl!“

Hurvínek se udiveně rozhlédl, aby spatřil toho, kdo mu tak bez rozpaků poroučí.

„Nekoukej tak vyvaleně!“ pokračoval drzý hlásek.

Představte si, děti, že v té prasklině ve zdi stála titěrná černá postavička, která se sebevědomě opírala špičatým lokýtkem o zeď. Hurvínek si nevěřícně promnul oči, a když zjistil, že stále vidí to, co vidí – uvědomil si, že to drobné stvoření má na hlavě rohaté výrůstky! Usoudil bystře, že stanul tváří v tvář samotnému ďáblu! Jenže na *ďábla* bylo to stvoření přece jen mrňavé. Řekněme raději, že stanul tváří v tvář nějakému ďáblíkovi. A jelikož si nyní Hurvínek potrpěl na vzorné vychování, vzmužil se a toho pekelníka velmi slušně pozdravil:

„Dobrý večer, rohatý ďáble!“

Návštěvníka to rozesmálo:

„Jaký ĎÁBEL? Já a ĎÁBEL! Já jsem mravenec! Mravenec Brabenec! To, co mám na hlavě, nejsou rohy, ale tykadla!“ A hned dodal: „Pojď si tykat!“

„Tak jo. Já jsem Hurvínek, ...ty ...mravenče Brabenče,“ pravil dokonce s lehkou úklonou hlavy Hurvínek.

Jenže mravenec se zase rozesmál:

„Páni, to mě podržte! Se mnou to sekne, to je vážně jméno – Hur-ví-nek?“

Hurvínka se to pochopitelně dotklo. Co se mu má takový malý mravenec posmívat? Vždyť to jeho jméno Brabenec taky není zrovna bůhvíjaké!! Otočil se tedy k tomu malému výtržníkovi zády.

Každá holčička i každý kluk by v tu chvíli poznali, že něco přepískli. Oni ano, ale malý, drzý brouk ne. Místo aby dal Hurvínkovi pokoj, seskočil mu přímo na rameno a po pár krůčcích se mu opřel lokýtkem o bradu a důkladně si ho prohlížel.

„Jsi nějaký růžový, Hur-vín-ku. Nejsi ty náhodou člověk?“

Hurvínek, který na nějaké kamarádské řeči neměl náladu, jen ucedil: „Bodejť. To se ví, že jsem. Ale na tlachání nemám čas! Už musím jít. Kdybych se tady s tebou vybavoval, tak nenaspím svých devět hodin nutných pro zdravý růst školáka!“ Dvěma prsty opatrně uchopil tu křehkou postavičku a postavil ji zpět do pukliny ve zdi. Už aby ten upovídaný mravenec zmizel a mohl jsem jít spát, přál si v duchu Hurvínek.

Jenže mravenec Brabenec se nedal jen tak odbýt. Sotva jej Hurvínek setřásl z prstu, hned se ho zase pokoušel chytit:

„Počkej, počkej, zarůžovělý hochu! Uvědom si, že já se takhle neobjevuji jen tak pro nic za nic! Když navolíš cukr, uvidíš,“ pravil přímočaře mravenec.

S Hurvínkem se po těch ránách do hlavy najednou všechno zhouplo a celé tělíčko mu jaksi ztvarohovatělo. Přesto vrávoravě na zesláblých nožkách doklopýtal do kuchyně. Chvíli se odtud ozývalo jen cinkání nádobí a vrzání otvíraných zásuvek.

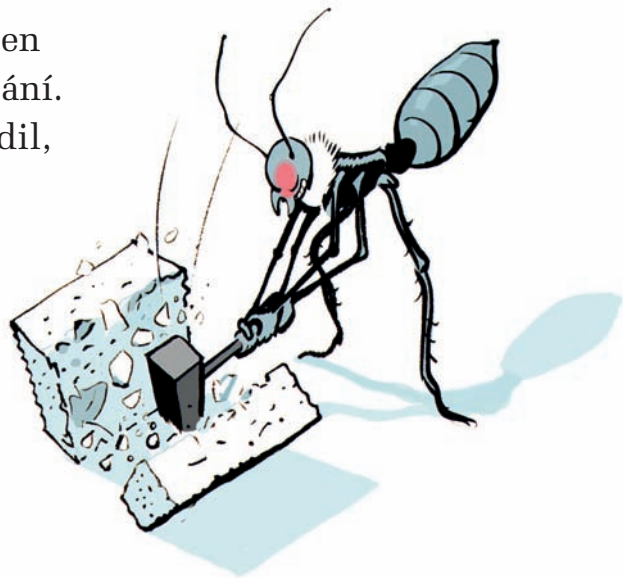
Když se Hurvínek konečně objevil, vítězně třímal v ruce kostku cukru, kterou mazaně objevil v taťuldově skrýši za sporákem.

Malý mraveneček vzal malinké kladívečko a jednou ranou cukřík zručně rozpůlil. Ten menší kousek něčím nenápadně posypal a podal Hurvínkovi. Větší kousek si zkoušel nacpat do své drzé, mrňavé držtičky.

Hurvínek si k sladkosti nejdříve nedůvěřivě přičichl, ale pak neodolal a také strčil cukr do pusy.

Ticho, které se rozhostilo, narušovalo jen Hurvínkovo a Brabencovo mlsné chroupání.

Hurvínek teprve po hodné chvíli usoudil, že mu cukr zanechává na patře takovou zvláštní chuť. Mravenec si všiml, že se Hurvínek tváří všelijak, a hned mu objasnil, že cukr posypal práškem proti nevolnosti. Hurvínka totiž čeká dlouhá a namáhavá cesta. Na ta slova se Hurvínkovi zatočila hlava a všude se rozhostila tma...

Když se Hurvínek probudil, ležel uprostřed louky, slyšel cvrlikání ptáčků i bzучení všelijakého hmyzu, a také ucítil vůni kouře, jako když s kamarádkou Máničkou tajně pálili spadané listí. Najednou se mu po kamarádce zastesklo.

V tom ho něco pošimralo na nose. Zašvidral tím směrem, oči stočil k nosu a co nevidí? Vlastně co vidí! Na nose mu – obkročmo jako na koni – sedí mravenec Brabenec! Pokuřuje loňské jehličí, klátí nožkama, vesele se mu kření do obličeje a povykuje:

„Haló, haló, no ty snad všechno zaspíš, hrdino! Vstávej, vstávej!“

Nešťastný Hurvínek – na hlavě bouli a v hlavě jako vymeteno – se snažil upamatovat, co se s ním vlastně stalo a kde se to ocitl. Když tu jeho pozornost upoutala zružovělá obloha.

„Červánky,“ hlesl okouzleně klučina.

A byla to taková krása, až se na toho malého mravenčího drzounka musel usmát.

Mravenec potěšeně sklouzl po Hurvínkově nose jako po tobogánu.

„Jupííí! Koukám, že se dokážeš usmát! No, vypadá to, že tak špatné to s tebou, kluku, nebude. I barvu máš už zase dobrou. Jako ty červánky. Jdeme!“

Tak zavelel Brabenec, ale nejprve uhasil svoji nezvykle velkou fajfku, ze které ještě před chvilkou bafal. Popel vyklepl o Hurvínkův dřevák a už si to rázovali.

Hurvínek měl co dělat, aby svůj krok přizpůsobil tomu mravenčímu. Brabencovy krůčky byly kratičké a Hurvínek musel vykračovat hodně opatrně a pomalu, aby mohli jít pospolu. Mravenec si cestu očividně užíval, protože tu a tam hravě kopal do maličkých kamínků, pak si opět zapálil fajfku, která krásně voněla, a chvílemi se docela bezdůvodně pohihňával.

„Hele, Brabenče, nemohl bys jít trochu rychleji?“ ozval se po chvíli Hurvínek.

„Hihi, to chce trpělivost, chlapče. Nepospíchej! Hihi, přece víš, že hodní hoši běhají pomalu a chodí opatrně, aby se nebouchli do palice!“

Jak tak mravenec řečnil a koukal, co kde lítá a ne kam šlape, PLÁC HO! Zakopl o stéblo trávy, které leželo přes cestu.

„No vidíš,“ rád si přisadil Hurvínek. „Mě poučuješ a sám se tady válíš!“ a dvěma prsty nemotorovi opatrně pomohl na nohy.

„Já se neválel, jen jsem si lehl, abych mohl pozorovat, jak tmavne nebe,“ tvrdil neohroženě Brabenec a ukázal vzhůru. „Koukni se! Takový krásný soumrak...“

